

THƯ GỬI DẤU YÊU (2)

Anh Thương,

Anh đã khỏe lại chưa? Buổi tối, đêm thung lũng nghe lời tình tự, bỗng thấy cả một lãng mạng, bỗng thấy nhớ anh, bỗng thấy lòng rạo rức. Giờ này chắc anh đã ngủ và em vẫn còn làm ma đêm. Ngồi xem lại một phim xưa mà em rất thích, vừa viết thăm anh.

Cả một hồi tưởng lúc mới gặp anh. Em cười ngơ ngơ như một cô mán rừng. Và em cũng cười anh nữa "Người anh phố núi" lạnh như gió Cao Nguyên tháng mười hai.

Có một lúc nhìn lại, em vẫn nghĩ thành phố nhỏ bé này chỉ mệnh mang một vài kỷ niệm, chứ nào sẽ có gì để cho em băng khuâng? Buổi sáng em qua phố, em cười với phố. Buổi chiều rời khỏi phố, em hẹn buổi sớm mai gặp lại. Chẳng hề nghĩ, có một lúc qua phố, hướng nhìn sẽ chìm đắm bởi một thân quen. Và bây giờ thì em đã biết thân quen là những gió lộng vì một chiều rời khỏi phố, vì một sớm mai cười với phố. Và bây giờ thì, anh là phố, phố là anh. Em đang sống trọn vẹn trong lòng phố, như em đang sống trong lòng anh. Ngày của em qua đi ngọt như một viên kẹo mật. Buổi tối của em áp ủ những suy nghĩ thơm như nụ hoa chanh vừa nở sau nhà.

Những cảm nghĩ của em rất ngọt ngào. Ngọt đến độ em muốn giữ lại. Em muốn dấu kín. Nhưng rồi, em lại cho đi; cho đi... mà có lẽ, em sẽ mắc cỡ lắm, nếu em nằm suy nghĩ lại.

Tối nay em lãng mạng quá phải không anh? Tâm hồn em nhẹ thả như tơ trời, gió nhẹ mang hương sắc của phố núi, đọng lại trên bờ môi tham lam dịu dàng của anh.

Gửi cho anh bài thơ để thay đoạn kết trong bức thư này.

*Thư sinh cúi xuống hôn em
Nửa bờ lưng mỗi, nửa vòng tay êm.
Nửa bờ mắt khép mệnh mang.
Nửa vàng tóc xòa, nửa hồn sóng say.
Lưng chừng hé mắt nghe cay bạt mềm
Lưng chừng mắt bút môi cười.
Bỗng như đã đủ nửa lần cúi hôn*

Lá Thư Thứ 2

Hình như anh vẫn bệnh! Chắc là làm việc nhiều lắm hở anh? Anh có đi đâu xa nữa không? Tự nhiên em lại hỏi anh nhiều quá, anh dám nghĩ là em đang tra vấn anh lắm. Máy hôm nay, em ngồi bó gối nghe mẹ kể chuyện Việt Nam. Nhà em vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhưng vườn cây bây giờ thì đã già lắm rồi. Ngày em đi cây vú sữa, cây khế, cây nhãn, cây bơ, cây mít và cây măng cầu dai hầy còn bé lắm. Vậy mà bây giờ đã cao vùn

vụt, trái trở đầy cây. Mẹ em nói, mít nhà em ngon nhất xóm đó. Mẹ có đến trường học cũ của em, chụp hình cho em. Trường bây giờ cũ kỹ lắm. Rễ của cây phượng trời hẳn lên mặt đất. Hoa sứ rơi trắng sân trường. Và anh biết đó, màu đất đỏ thì vĩnh viễn chẳng bao giờ thay đổi. Nhìn hình mẹ chụp, quanh cảnh tiêu điều của làng xưa, chón cũ đã làm lòng em buồn rưng rưng. Có thể không biết bao giờ em mới dám quay về để đối diện với cảnh cũ, với người thân đang đổi thay theo cuộc sống. Nỗi buồn vây kín, bây giờ lại muốn trút lên cho anh... Đời sống nơi quê nhà quả thật đã thay đổi, hết rồi. Em chẳng còn điều gì mà mơ mộng nữa. Trong tâm tư em, luôn luôn là một nuôi giữ của vùng quê nhà xưa cũ. Bây giờ nhìn lại một quê cũ quá mới mẻ. Em cảm thấy như chính em cũng là một điều xưa cũ, chứ không riêng gì một nỗi tâm tư của em. Những điều em áp ủ nơi xứ người, lúc nào cũng luôn là nỗi nhọc nhằn, không sánh bằng những áp ủ nơi quê nhà. Bây giờ nghe mẹ kể em bỗng vội vàng quay lại níu giữ bằng hết những nhung nhớ xưa cũ mà em đã nuôi nấng trong cái tâm tư mịt mù của em từ bao năm qua. Những nhung nhớ mà em vẫn ngỡ rất nghèo nàn, rất cũ kỹ rất không đầy đủ chất liệu mỗi khi nhắc đến.

Khi em viết thư thăm anh, khi em nghĩ đến anh, khi em rất nhớ đến anh là những giòng tâm sự. Tình cảm của em là chỉ cho mà không cần đón nhận. Ở yên điều gì đi chẳng nữa, vẫn là những dấu yêu đầm thắm đến với em, đến với em bằng sự im lặng theo từng tiếng réo gọi của tình yêu. Và cũng những lúc em muốn cho thoát đi những giòng tâm sự dồn nén của em. Có lẽ em không công bằng với anh điều đó. Nhưng rồi có một lúc triu mến khi em viết thăm anh. Em thật tình đã rất ân cần khi em thăm hỏi anh, như vậy thì em chẳng bao giờ có trách anh được điều gì phải không anh?

Trong những ngày vừa qua, quanh quẩn với một vài hoàn cảnh bất ngờ, đã khơi dậy trong em cơn nhớ rất quen thuộc, mà em có lần ngỡ đã lạ mặt. Em nhớ anh đó! Nhớ anh đầm thắm như men champagne đang say rất chậm. Như anh hun hút trong vũng đêm có gió về qua rất yêu thương.

Lâu lắm rồi em không bắt gặp cảm xúc trân quý này. Bất chợt có một lúc ngồi xuống với những người thân quen, có lẽ một vài khuôn mặt lạ, ánh nhìn lạ. Em chẳng bối rối, chỉ cúi xuống nhìn lấy bàn tay của em. Ý nghĩ thật đây, ý nghĩ có anh luôn luôn là một hình ảnh ngự trị trong tiềm thức sâu kín của em, trong cõi lòng mong đợi của em. Nhớ một lần hẹn hò, anh hôn lên bàn tay thô xấu của em, em mắc cỡ đầy thương anh quay quắt. Và em mỉm cười nhìn lên, bắt gặp ánh nhìn xa xăm, cõi khuất ẩn tìm của anh. Nhưng đã là một khởi đầu yêu thương, em quay đi, không dám nhìn vào anh, nhưng đã là một vang động vang vang trong cơn gió đang dâng đầy thật đầy. Buổi sáng mưa nhẹ, gió giăng. Em tưởng tượng như có vòng tay anh đây đó đang khép mở trong ký ức... Em nghiêng ánh mắt cười, gây một hiểu lầm rất nhẹ, nhẹ đủ để em thương anh nhiều hơn.

Đừng nghĩ là em đang khép mở, những cảm nghĩ điều thật lạ, thật như vài lần nào đó, em đã giải bày cùng anh.

Em thương anh đâu có gì là xấu phải không? Đâu cần phải che giấu. Và em đâu cần phải thẹn phải không?

Tối nay đột nhiên em lại mềm với anh như mảnh lụa mát, muốn quấy tròn lấy anh trong cơn bức vã mồ hôi.

Em còn muốn nói, muốn viết cho anh nhiều hơn thế nữa, nhưng bàn tay thô xấu của em, làm việc suốt một ngày đã mệt mỏi lắm rồi, nên em đành nhốt kín lại một vài ý nghĩ đó. Để rồi em viết thư sau cho anh, và như thế, mãi mãi những lá thư sau khi anh đọc, sẽ luôn luôn là những giong chữ thương yêu em gửi đến anh.

Thương anh hơn bao giờ hết